

O, PĂDURE AMORȚITĂ...

Claudiu Românu

O, pădure amorțită! De ce-ți `pleci crengile-n jos?
De ce plângi așa dramatic transmițând un gol în suflet?
Unde-ți sunt a tale păsări ce-mi erau chiar de folos
Când cântau din vocea caldă transformând sunete-n urlet?

O, pădure amorțită! Unde-ți sunt apele reci?
De ce nu mai spui nimic, de ce stai azi în surdină?
Unde este-al tău izvor, înconjurat de mii de melci?
Unde este al tău glas? Vino astăzi de m-alină!

O, pădure amorțită! De ce nu vrei să-mi răspunzi?
De ce ai muțit pe veci, de ce nu vrei să-mi vorbești?
Unde-ți este vietatea, unde-ți sunt pașii plăpânzi?
Unde este al tău foșnet care îmi spunea povești?

O, pădure amorțită! Unde ești, de ce-ai plecat?
Nu mai vrei să spui nimic din inima-ți împietrită?
De ce taci și nu-mi vorbești? Nu mă mai simt fermecat.
Nu te văd. Ai dispărut. Te-ai ascuns. Îmi ești zgârcită!

O, pădure amorțită! Cam târziu am realizat
Că nu este vina ta, n-ai știut ce se întâmplă,
Au venit cu gândul rău, au venit și te-au tăiat.
Te-au lăsat inconștientă ca o lovitură-n tâmplă.

O, pădure amorțită! Nu mai miști, nu mai respiri,
Ai rămas neobservată în imaginea ce vine.
O, pădure amorțită! Nu mai văd deloc sclipiri.
Ești hârtii. Te văd din nou... în desenul de pe tine.